

ΡΟΔΟΥΛΑ ΠΑΠΠΑ • CÉLIA CHAUFFREY

μια φορά κι έναν καιρό

ΕΝΑ ΕΛΑΦΑΚΙ

Μια φορά κι έναν καιρό, σε μια χώρα που δεν υπάρχει πια, ένας συγγραφέας παιδικών βιβλίων κι ένας σπουδαίος εικονογράφος διηγήθηκαν μια ιστορία. Ήταν η ιστορία ενός μικρού ελαφιού, που μια νύχτα έφυγε από τον Ζωολογικό Κήπο όπου ζούσε. Η καινούργια του ζωή όμως του φάνηκε τόσο δύσκολη, που προτίμησε να επιστρέψει στους φίλους του και στην ασφάλεια του κλουβιού του.

Συνέβη όμως στ' αλήθεια έτσι; Γιατί, και οι πιο σπουδαίοι άνθρωποι κάνουν λάθη!

Προσπαθήσαμε λοιπόν να μάθουμε την πραγματική ιστορία του μικρού ελαφιού και σας την αφηγούμαστε εδώ.

Κι ίσως κάποια μέρα διαπιστώσετε ότι τα πράγματα έγιναν κάπως διαφορετικά. Και τότε θα γράψετε εσείς τη δική σας ιστορία!

Τυπώθηκε στην Ελλάδα με οικολογικά μελάνια και βερνίκι νερού,
σε χαρτί από βιώσιμα δάση, βιοδιασπώμενο,
με ουδέτερο pH, λευκασμένο χωρίς κλώριο.

Τυπογραφική διόρθωση: Αρετή Μπουκάλα
Στοιχειοθεσία-σελιδοποίηση: Περικλής Δουβίτσας

ISBN 978-960-504-232-5

Πρώτη έκδοση, Νοέμβριος 2018
© 2018 Ροδούλα Παππά, Célia Chauffrey

Παραγωγή, διάθεση: Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ
Ασκληπιοῦ 6, 106 80 Αθήνα
Τηλ.: 2103639962, Fax: 2103623093
e-mail: info@nnet.gr

www.tsalapeteinos.com

ΝΕΦΕΛΗ

Έναν καιρό και μια φορά, σε πόλη όχι μεγάλη
μα ούτε και πολύ μικρή, ζούσανε παπαγάλοι,
κοτούφια, τσαλαπετεινοί, αργυροπελεκάνοι,
φλαμίνγκο, τρυποκάρυδοι, ξεφτέρια, κορμοράνοι,
καμήλες, ιπποπόταμοι, λιοντάρια, μπαμπούνοι,
πλατύποδες, βραδύποδες, κοάλα, πιγκουίνοι,
πέρκες, δελφίνια, φάλαινες, πιράνχα, συναγρίδες,
χελώνες, χαμαιλέοντες, βιζόν, κάστορες, βίδρες...
Ζώα πολλά, τόσο πολλά, που αν τ' απαριθμήσω,
την ιστορία μας ποτέ δεν πρόκειται ν' αρχίσω.

Ήταν απ' όπου βάλει ο νους, όλα της γης τα πλάτη,
ζούγκλες, ερήμους, ποταμούς, της θάλασσας τα βάθη.
Και βέβαια κανένα τους στους δρόμους δεν γυρνούσε,
τριγύρω δεν πετάριζε, ούτε και κολυμπούσε.
Στης πόλης το τελείωμα, που σμίγουνε δυο δρόμοι,
Κήπος ήταν Ζωολογικός – μπορεί και να 'ναι ακόμη.
Εκεί, σε τεχνητές σπηλιές, τεχνητές λίμνες ζούσαν,
σε γυάλες μέσα και κλουβιά μόνιμα κατοικούσαν.
Κι αν πλησιάζαν αρκετά, κοντά στους γκρίζους τοίχους,
ακούγαν οι περαστικοί πουλιών, θηρίων ήχους –
ζώων που τιτιβίζουνε, μουγκρίζουνε, βρυχώνται,
που μουγκανίζουν, χλιμιντρούν, ζώων που χασμουριώνται.

Έτριξ' η πόρτα, άνοιξε. Ψηλά το φεγγαράκι
τα βήματά του φώτιζε. Ούτε παραθυράκι
δεν άναψε, δεν μέριασε ούτε ένα κουρτινάκι.
«Άνθρώπων θα 'ν' αυτά κλουβιά», σκέφτηκε το ελαφάκι.
Με βήμα σβέλτο, ελαφρό την πόλη διασχίζει,
μέχρι που δάσος σκοτεινό μπροστά του αντικρίζει.

Το βράδυ όλο πήγαινε, το βράδυ όλο πηγαίνει
κι όταν πρωί, χαράματα, σ' ένα ξέφωτο βγαίνει,
βλέπει άσπρο σπίτι, γκρι καπνό και κατά κει κινάει.
Τότε πουλάκι κελαηδεί, τότε πουλί μιλάει:
«Όσο είν' τα πόδια σου μακριά, τόσο άδειο έχεις κεφάλι!
Απ' τους ανθρώπους έφυγες, εκεί γυρίζεις πάλι;
Έχουνε ζέστη και φαΐ και στρώματα αχυρένια,
έχουν όμως και δόκανα και όπλα σιδερένια
και φοβερά αγριόσκυλα με λογισμό μια στάλα,
αλλά σαγόνια δυνατά, σκυλόδοντα μεγάλα.
Δρόμο αν δεν βρίσκεις έτοιμο να τον ακολουθήσεις
– ωραία! Με κάθε βήμα σου δρόμο εσύ θ' ανοίξεις!
Κι αφού η τύχη σ' έφερε δω, κάτω απ' το κλαδί μου,
φίλους θα σου γνωρίσω εγώ. Πάμε! Έλα μαζί μου!»

